

опредѣли рамките на своите дѣйствия за онова време, да даде планъ на дѣятелността си, както го учеше утопическата мисъл на 60-тѣ години, да свърже крайщата на нашето историческо движение съ утрѣшната сѣдба на народа. „Вѣрни ли сж нашите заключения или не, ние оставяме да рѣши времето; ние знаем само едно, че народътъ... не е мърша, фанатикъ и срѣдневѣковенъ дивакъ, а е народъ отъ новата история и съ едно твърдѣ завидно бъдаще“¹⁾

IV.

Тази мисъл доведе Ботйовъ още въ началото на революционната му дѣятелность да опредѣли, както „принципитъ“, така сжщо и „основата“ на своята публицистическа кариера. Принципитъ е народната революция, — не ново раздѣление на тиранството, а всеобщата революция, радикалния прѣвратъ; крайната цѣль — социализмътъ.

По първата точка на тая политическа програма нашите литературни евнуси осѣдиха Ботйова.

По втората — тѣ посѣха нѣколко заблуждения.

И върху първата и върху втората точка длъжность ни е да напишемъ двѣ страници, прѣди да застъпнемъ областта на нѣколко проблеми, третираны въ съчиненията на поета, и имайки голѣмо значение за неговата общественно-литературна дѣятелность.

Начало на началата е революцията. Революцията налага известни дѣйствия, често пжти бруталны, грубы и каквито щете още, но само недѣйте ги нарича благородны, полирани съ салоненъ блѣсъкъ. Защо аджеба ставатъ така тие работи, защо революцията, която бѣше алфата и социализмътъ, който бѣше омегата въ частния и общественъ животъ на поета, не прѣпоръчватъ масажы съ памучны ржжавици, ами прѣдписватъ

¹⁾ Съчинения, стр. 277.